

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ing. Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **Veolia Energie Mariánské Lázně, s.r.o.**, se sídlem Nádražní náměstí 294, Mariánské Lázně, zastoupen JUDr. Martinem Šebkem, advokátem se sídlem Moravská 52, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, **za účasti osoby zúčastněné na řízení:** město Mariánské Lázně, se sídlem Ruská 155, Mariánské Lázně, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 6. 2019, č. j. 30 A 216/2017 – 184,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 6. 2019, č. j. 30 A 216/2017 – 184, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2017, č. j. 796/SÚ/17-3. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce i osoby zúčastněné na řízení a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Mariánské Lázně, stavebního úřadu, ze dne 10. 7. 2017, č. j. STAV/17/2788/SU, kterým bylo na základě žádosti 25 vlastníků/spoluvlastníků bytových jednotek v domě M. č. p. XA, XB v M. L. zastoupených Společenstvím vlastníků jednotek M. XA - XB (dále jen „stavebníci“) vydáno stavební povolení na stavbu označenou jako „*plynová kotelna pro bytový dům M. L., M. č. p. XA, XB a odpojení od soustavy zásobování tepelnou energií*“.

[2] Jedná se o stavbu kotelny v 1. PP bytového domu M. č. p. XA, XB, v M. L., který tak měl být napojen na nový zdroj tepla. Po dokončení stavby mělo dojít k odpojení od soustavy zásobování tepelnou energií (dále též „SZTE“), z níž dosud dodával tepelnou energii do bytového domu žalobce. Žalobce byl účastníkem stavebního řízení na základě § 109 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v relevantním znění (dále jen „stavební zákon“), a s předmětným záměrem nesouhlasil. V podaných námitkách žalobce rozporoval předloženou dokumentaci mj. z hlediska posouzení ekonomické nepřijatelnosti zachování SZTE a zmínil obavu, že odpojení objektu může způsobit komplikace při zásobování ostatních napojených budov v dané lokalitě. Dále upozornil na to, že se nesmí zvýšit referenční hodnoty primární obnovitelné a neobnovitelné energie, přičemž uvedl, že předložené údaje neodpovídají zákonným požadavkům. Poukazoval také na to, že stavebníci by měli doložit dokument „*Posouzení technické, ekonomické a ekologické proveditelnosti alternativních systémů dodávek*“ ve smyslu § 7 vyhlášky č. 78/2013 Sb., o energetické náročnosti budov (dále jen „vyhláška o energetické náročnosti budov“), jelikož odpojením objektu může dojít ke snížení účinnosti zbývajících prvků soustavy. Podle žalobce je také navržená stavba v rozporu s lázeňským statutem města Mariánské Lázně z důvodu své hlučnosti a narušení estetického vzhledu lázeňského místa.

[3] Stavební úřad ve výše uvedeném rozhodnutí ze dne 10. 7. 2017, č. j. STAV/17/2788/SU, o povolení dané stavby, primárně vyšel z toho, že smyslem účastenství vlastníka či provozovatele SZTE v řízení dle § 77 odst. 5 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“), je ochrana jeho věcných práv k nemovitosti – tedy k tepelnému zařízení, pokud by na něm nebo na jeho technologii byly činěny nějaké zásahy. Smyslem účastenství naopak není ochrana jeho podnikatelských záměrů, ekonomických zájmů a dosavadních investic do SZTE, včetně případných investic do rekonstrukce či modernizace části rozvodného tepelného zařízení. Stavební úřad uzavřel, že žádné takové zásahy nebyly předmětem námitek žalobce, a proto k nim stavební úřad nepřihlížel a vydal stavební povolení. V odvolání proti stavebnímu povolení žalobce namítal, že je třeba, aby projektová dokumentace zahrnovala i náklady stavebníků spojené s odpojením od rozvodného tepelného zařízení, včetně odstranění tepelné přípojky a zdůraznil svůj nesouhlas se zaslepením potrubí. Žalobce opět namítal rozpor s výše uvedenou vyhláškou o energetické náročnosti budov a dovolával se nového posouzení věci dotčeným orgánem na úseku životního prostředí z důvodu zhoršení kvality ovzduší a nárůstu emisí.

[4] Žalovaný výše zmiňovaným rozhodnutím ze dne 5. 10. 2017, č. j. 796/SÚ/17-3, odvolání žalobce zamítl a vydané stavební povolení potvrdil. Žalovaný, ve shodě se stavebním úřadem, zopakoval, že námitky žalobce nejsou v souladu s § 114 odst. 1 stavebního zákona, a proto k nim stavební úřad nemusí přihlížet. Přesto však tyto námitky stavební úřad vypořádal zcela dostatečně. Žalovanému není zřejmé, jak se námitky žalobce týkající se posouzení energetické náročnosti budovy bytového domu, ekonomické nepřijatelnosti zachování SZTE a souladu navrhované stavby s lázeňským statutem dotýkají jeho věcných práv k nemovitosti.

pokračování

[5] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou podanou ke Krajskému soudu v Plzni, který ji shora označeným rozsudkem ze dne 5. 6. 2019, č. j. 30 A 216/2017 – 184, zamítl.

[6] Krajský soud se nejdříve zabýval postavením žalobce a rozsahem námitek, které je žalobce oprávněn uplatnit v rámci stavebního řízení. Konstatoval přitom, že smyslem účastenství vlastníka či provozovatele SZTE je pouze ochrana jeho věcných práv k nemovitosti. Žalobce se podle krajského soudu nepřipustně staví do role dohlázele nad zákonností celého procesu vydání stavebního povolení, což mu nepřísluší, jak opakovaně potvrdila judikatura Nejvyššího správního soudu s odkazem na meze účastnických práv, které jsou v daném případě určovány důvodem účastenství dle § 109 písm. d) stavebního zákona. Krajský soud shrnul námitky žalobce vznesené ve stavebním řízení a poukázal na přesvědčivé závěry správních orgánů obou stupňů, které vycházejí z relevantní judikatury a se kterými se soud ztotožnil. Žalobce se mohl a měl vyjádřit k technickému provedení navrhovaného odpojení a mohl také uplatnit námitky týkající se případného omezení či narušení věcného břemene, ale žádné takové námitky během stavebního řízení nevzněl. Krajský soud uzavřel, že správní orgány zcela správně dospěly k závěru, že většinu námitek nebyl žalobce oprávněn podat, protože překračovaly rozsah uvedený v § 114 stavebního zákona a tudíž se jimi správní orgány nemusely věcně zabývat.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti nejdříve připomněl, že byl původním dodavatelem tepelné energie prostřednictvím SZTE mimo jiné i do objektu M. č. p. XA, XB, kde měla být stavba plynové kotelny realizována. S odpojením objektu od stávajícího způsobu dodávky tepelné energie a napojením na kotelnu stěžovatel nesouhlasil a z pozice účastníka stavebního řízení uplatnil námitky proti změně způsobu vytápění v případě tohoto bytového domu. Tyto námitky byly vyhodnoceny jako námitky, jimiž stěžovatel překročil přípustný rozsah námitek daný dotčením jeho vlastnického práva nebo práva odpovídajícího věcnému břemeni.

[9] S uvedeným závěrem správních orgánů, který byl aprobován krajským soudem, stěžovatel zásadně nesouhlasí a tvrdí, že je dotčen na vlastnickém právu a právu odpovídajícímu věcnému břemeni k teplovodním rozvodům a instalacím na SZTE, ať už na pozemku stavebníků či na pozemku sousedním. Svě dotčení stěžovatel dovozuje zejména z toho, že SZTE bezprostředně ústí do objektu M. č. p. XA, XB se zřejmým účelem, který je povolením stavby zcela zmařen. Dochází k zásahu do SZTE ze strany třetí osoby v souvislosti s napojením na novou soustavu dodávek tepla, neboť to je přímo závislé na odpojení od zařízení stěžovatele, k němuž je nutné splnit zákonné předpoklady podle § 77 odst. 5 energetického zákona.

[10] Podle stěžovatele není rozhodné, jestli zásah do teplovodních rozvodů a instalací SZTE stěžovatele ústících do objektu M. č. p. XA, XB sleduje zásadu smluvní volnosti, kterou předvídá energetický zákon, pokud není již v okamžiku rozhodování správního orgánu o povolení stavby alespoň rámcově odkázáno na subsidiární povinnost stavebníka

respektovat práva původního dodavatele (stěžovatele). Stěžovatel se vůči jejich splnění opakovaně vymezil a uplatnil námitky, které však nebyly věcně posouzeny – a to přesto, že stavebním záměrem zjevně dochází k zásahu do jeho věcných práv, který stěžovatel spatřuje hned v několika rovinách: (i) neoprávněném zásahu do SZTE, (ii) změně, resp. pozbytí účelu SZTE a (iii) snížení hodnoty SZTE.

[11] Závěrem stěžovatel doplnil, že součástí posouzení v rámci stavebního řízení by mělo být zhodnocení skutečných dopadů na provozování SZTE anebo alespoň bezprostředních dopadů souvisejících s technickým provedením odpojení od stávajících dodávek ze SZTE, vč. jednorázových nákladů.

[12] Na základě shora uvedeného stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti stručně zrekapituloval průběh dosavadního řízení a konstatoval, že trvá na závěrech vyslovených ve svém rozhodnutí a současně se ztotožňuje s napadeným rozsudkem. Kasační stížnost tedy považoval za nedůvodnou a navrhl její zamítnutí.

[14] Osoba zúčastněná na řízení se k předložené kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[16] Nejvyšší správní soud následně přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[17] Podstata námitek stěžovatele spočívá v tom, zda správní orgány, potažmo krajský soud správně posoudily rozsah námitek, které mohl stěžovatel uplatnit jako účastník stavebního řízení, jehož předmětem byla stavba plynové kotelny pro bytový dům M. č. p. XA, XB, v M. L. jakožto nového zdroje vytápění.

[18] Nejvyšší správní soud konstatuje, že obdobnými případy stěžovatele se již opakovaně zabýval, a to např. již v rozsudku ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 As 299/2016 – 29 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Obdobnou skutkovou i právní situaci Nejvyšší správní soud posuzoval v rozsudku ze dne 10. 4. 2019, č. j. 6 As 304/2018 – 37, v němž konstatoval:

„Na změnu způsobu vytápění dopadá speciální ustanovení, § 77 odst. 5 energetického zákona, podle jehož věty první platí, že „změna způsobu dodávky nebo změna způsobu vytápění

pokračování

může být provedena pouze na základě stavebního řízení se souhlasem orgánů ochrany životního prostředí a v souladu s územní energetickou koncepcí“. Stavebník je tak oprávněn provést změnu způsobu vytápění pouze za podmínek, že:

- 1) stavba bude povolena ve stavebním řízení;*
- 2) ke změně bude udělen souhlas orgánů ochrany životního prostředí;*
- 3) změna stavby bude v souladu s územní energetickou koncepcí.*

Podle první z uvedených podmínek podle § 77 odst. 5 věty první energetického zákona je stavebník oprávněn provést změnu stavby, resp. stavební úpravu spočívající ve změně vytápění jen na základě stavebního povolení vydaného ve stavebním řízení. To znamená, že žádost o změnu stavby bylo třeba projednat postupem podle § 111 až § 115 stavebního zákona, v rámci kterého stěžovatelka mohla uplatňovat svá práva účastníka řízení podle § 114 odst. 1 tohoto zákona, dle kterého: „Účastník řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Osoba, která je účastníkem řízení podle § 109 písm. g), může ve stavebním řízení uplatňovat námitky pouze v rozsahu, v jakém je projednávaným záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývá. Účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek; k námitkám, které překračují rozsah uvedený ve větě první a druhé, se nepřihlíží.“

Z citovaného ustanovení stavebního zákona vyplývá, že účastník stavebního řízení dle § 109 stavebního zákona není oprávněn vznášet jakékoli námitky, ale jen takové, které jsou spojeny s přímým dotčením na právech zakládajících jeho účastenství ve stavebním řízení. Účastenství stěžovatelky v daném stavebním řízení bylo založeno na vlastnickém právu a právu odpovídajícímu věcnému břemenu k teplovodním rozvodům a instalacím na SZTE na pozemku stavebníka – tedy dle § 109 písm. d) stavebního zákona. To znamená, že důvodem účastenství dle citovaného ustanovení stavebního zákona byl determinován rozsah a povaha námitek, které byla stěžovatelka oprávněna vznášet. Správní orgány potažmo krajský soud tak postupoval správně a v souladu se zákonem, pokud zvažoval rozsah a povahu námitek stěžovatelky, která mohla být dotčena jedině na věcných právech k tepelným zařízením (...) – a to za situace, kdy by na zařízení či technologii SZTE byly činěny nějaké zásahy. Stěžovatelka však ve svých námitkách, ani v odvolání a ostatně ani v podané žalobě neuváděla žádné konkrétní námitky proti projektové dokumentaci, které by se týkaly zásahu do jejího tepelného zařízení či dotčení tohoto zařízení (...). Námitky porušení svých věcných práv činila stěžovatelka pouze v obecné rovině poukazem na problémy související s odpojením od SZTE – nadbytečnost zaslepené části soustavy či vliv na její celkovou provozuschopnost a funkčnost.

K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že uvedené námitky nijak nesouvisí s věcným právem přístupu k přípojce a jejímu obhospodařování ze strany stěžovatelky nic nebrání. Navíc nelze nepřipomenout, že je nutné rozlišovat na jedné straně změnu způsobu vytápění z pohledu energetického a stavebního zákona projednávanou ve stavebním řízení, a na druhé straně soukromoprávní smluvní vztah mezi odběratelem tepelné energie (...) a dodavatelem tepelné energie, tj. stěžovatelkou. Jak již dovodila judikatura, „fakticky obsahuje změna způsobu vytápění dvě součásti. První z nich je shora uvedené stavební řízení, kterým je příslušným správním orgánem za předpokladu splnění zákonem stanovených kritérií povolována změna stavby. Druhým aspektem je pak soukromoprávní vztah mezi odběratelem tepelné energie a jeho

dodavateli, kdy na základě smluvních ujednání mezi nimi dochází či nedochází k dodávkám tepelné energie do daného objektu“; v podrobnostech viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011 – 159, jehož závěry jsou mutatis mutandis přenositelné též na nyní souzenou věc.

(...) Otázky související se odpojením a zaslepením stávající tepelné přípojky ze SZTE či s její další nadbytečností ovšem nemohly být řešeny v daném stavebním řízení, neboť se jedná o otázky týkající se právě soukromoprávního vztahu mezi stěžovatelkou a stavebníkem. V této souvislosti je rovněž vhodné upozornit na právní úpravu obsaženou v § 77 odst. 5 věty druhé energetického zákona, dle které „veškeré vyvolané jednorázové náklady na provedení těchto změn a rovněž takové náklady spojené s odpojením od rozvodného tepelného zařízení uhradí ten, kdo změnu nebo odpojení od rozvodného tepelného zařízení požaduje“. Náklady spojené s provedením stavebních změn dle ustanovení § 77 odst. 5 energetického zákona je tedy povinen bradit ten, kdo tuto změnu iniciuje.

Smyslem účastenství stěžovatelky v řízení podle § 77 odst. 5 energetického zákona má být ochrana jejích věcných práv k teplovodním rozvodům a instalacím na SZTE před neoprávněným zásahem do nich. Takovým zásahem přitom není a nemůže být prosté odpojení od SZTE, jak naznačuje stěžovatelka v kasační stížnosti. Jak již bylo řečeno, jde o logický důsledek povolení změny způsobu vytápění dotčeného objektu, a nic na tom nemění ani stěžovatelkou namítaná skutečnost, že se sníží hodnota SZTE či pozbyde účelu. Opět jde o zřejmý důsledek, který přinese realizace stavebního záměru, u něhož je z povahy věci jasné, že negativně zasáhne do ekonomické sféry stěžovatelky, jelikož jí sníží odbyt tepelné energie dodávané v rámci SZTE. To ovšem neznamená, že by měly být tyto ekonomické zájmy stěžovatelky zohledněny ve stavebním řízení vedeném ve smyslu § 77 odst. 5 energetického zákona, a to ani v případě, že by se snad dopady způsobené ztrátou odběratele promítly do cen ostatních odběratelů tepelné energie ze SZTE. Nešlo by o situaci vytvářející veřejný zájem, který by měl být chráněn ve stavebním řízení, nadto stěžovatelkou jako podnikatelským subjektem, neboť ve stavebním řízení nejsou předmětem posouzení ekonomické zájmy účastníků řízení; k tomu shodně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014 – 59, či ze dne 17. 12. 2015, č. j. 4 As 174/2015 – 39.

Dlužno dodat, že stěžovatelka není ani v postavení privilegovaného subjektu, jemuž by příslušelo hájit další veřejné zájmy – zde: zejm. zájem na ochraně ovzduší. K tomu je povolán stavební úřad, který je zodpovědný za splnění podmínek daných § 77 odst. 5 energetického zákona a ve spolupráci s orgány ochrany životního prostředí posuzuje změnu způsobu vytápění, která je mj. podmíněna (podle § 16 odst. 7 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů) též zjištěním, že pro odběratele již není ekonomicky přijatelné využívat dodávky tepla ze SZTE a je pro něj ekonomicky výhodnější (přijatelnější) přejít na vlastní způsob vytápění; tím je zachována rovnováha zájmu na ochraně ovzduší a práva na svobodnou volbu způsobu vytápění a možnosti vyvážit se ze smluvních obchodních vztahů, nejsou-li pro odběratele ekonomicky přijatelné. Podobné je to rovněž se zájmy v území z hlediska územní energetické koncepce – ani tyto zájmy nepřísluší hájit stěžovateli, nýbrž náleží k posouzení stavebnímu úřadu; v podrobnostech viz výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu pod č. j. 10 As 84/2014 – 59.“

[19] Nejvyšší správní soud přitom neshledal důvod se od těchto svých závěrů v nyní posuzované věci jakkoliv odchylovat, a to i s přihlédnutím k tomu, že obsah kasačních

pokračování

stížností v obou věcech je v podstatě shodný a rovněž ostatní rozhodné skutkové okolnosti obou případů jsou obdobné, včetně toho, že oba rozsudky krajských soudů jsou postaveny na tomtéž argumentačním základu, přičemž nyní přezkoumávaný rozsudek krajského soudu ze dne 5. 6. 2019, č. j. 30 A 216/2017 – 184, v podrobnostech odkazuje právě na rozsudek krajského soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 30 A 79/2017 – 182, proti němuž směřovala kasační stížnost stěžovatele zamítnutá citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 6 As 304/2018 – 37, z jehož argumentace krajský soud čerpal rovněž.

[20] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že ani v nyní posuzované věci žádné pochybení krajského soudu neshledal. Krajský soud aproboval postup žalovaného, který zjevně vycházel z judikatury, kterou krajský soud podrobně rozvedl v odůvodnění napadeného rozsudku. Judikatura, ze které žalovaný i krajský soud vycházeli, je jednotná, ustálená a poskytuje jasnou a dostatečnou odpověď na námítky stěžovatele. Jeho účastenství ve stavebním řízení bylo odvozováno od jeho věcných práv souvisejících s topnou soustavou SZTE, od níž bylo stavebníkům povoleno odpojení, a to bez jakéhokoli dalšího zásahu, který by bylo nezbytné řešit ve stavebním řízení, jelikož stěžovatel žádné konkrétní námítky proti projektové dokumentaci, které by se takového zásahu týkaly, neuplatnil. Námítky stěžovatele mířily poněkud jiným směrem – vztahovaly se buď k otázkám veřejného zájmu anebo soukromoprávního vztahu mezi ním a stavebníky, tj. k otázkám zjevně překračujícím rozsah jeho účastenství ve stavebním řízení, a proto k nim nebylo v souladu se zákonem přihlíženo [§ 114 odst. 1 ve spojení s § 109 písm. d) stavebního zákona].

IV. Závěr a náklady řízení

[21] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první a odst. 5 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů. Podle obsahu spisu mu však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že zdejší soud v dané věci osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil, rozhodl tak, že tato osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 28. ledna 2022

JUDr. Jakub Camrda

5 As 274/2019

předseda senátu